

Eugenie Smet – Gondviselésről nevezett Boldog Mária (1825.03.25. – 1871.02.07.)

Egy élet tanúsága

Kongregációnk gyökerei egy francia kislányra vezethetők vissza, aki Isten és az emberek részéről annyi szeretetet tapasztalt, hogy azt mindenképpen tovább akarta ajándékozni. Eugenie, a temetőben elhagyatott sírokat látogatva, sokszor érzett sajnálatot az elhunytak iránt, akikért valószínűleg senki sem imádkozott. Kapcsolatba került szükséglet szenvedő emberekkel is és megpróbált segíteni nekik. Érezte és tudta, hogy Isten szereti őt, és gondot visel rá, vagyis Isten az ő **Gondviselése**. Mély vágyat érzett arra, hogy viszonzza ezt a szeretetet, és számos barátnőjével imádkozni kezdett a **Tisztítótűzben** szenvedő lelkekért és kis áldozatokat is hozni értük.

A Lille-i Sacré-Coeur iskolában töltött hét év alatt méginkább megmutakoztak természetének ellentmondásos vonásai, a kis Eugenie egy időben mély érzésű és huncut, lelkiismeretes és érzékeny gyermek. A gyerekek versengtek barátságáért. Ő mindenben lendületes és vidám volt – **egy igazi vezető egyéniség**. Gyermeki hite gondtalan, kis kéréseivel mindig Istenhez fordult: *Kedves Gondviselésem, számodra minden lehetséges, kérlek....!*

Később Eugenie be szeretett volna lépni a Sacré-Coeur nővérek rendjébe, de szülei elleneztek ezt a tervét, törekény egészsége miatt. Azt azonban nem tudták megakadályozni, hogy temperamentumos lányuk a környéken lakók szükségén, szinte aggodalmat keltően, aktívan segítsen. Papok is fordultak hozzá segítségért: egy új templomtető, kínai és afrikai misszió érdekében... A „**Loos-i aranybánya**” jól értett ahhoz, hogy sorsjegyek és támogatások által pénzt szerezzen. Az emberek nagyon szerették és tisztelték őt. Naplójában írja: *Jézus, szeretetre méltó szeretnék lenni, hogy Téged az emberek még jobban szeressenek.*

Mélyen élt benne a Tisztítótűz gondolata. 1853-ban, a Halottak napján tartott esti dicséret közben, megragadta a gondolat: **Sok rend létezik a Küzdő Egyházban, de nincs egy sem, amelyik tevékeny szeretet által magát teljesen a Szenvető Egyháznak szenteli.** Megbizonyosodott afelől, hogy: *a te hivatásod ezt az űrt betölteni...*, azonban kételkedik magában valamint ebben a sugallatban, és imában kéri: *Uram, ha ez a Te akaratod, bizonyítsd be nekem.*

Isten meghallgatta a „*Gondviselés elkényeztetett gyermekét*” és bizonyítékokat küldött... 1856. januárjában nehéz szívvel indult **Párizsba**, hogy az **alapítást**, melyet Isten rá bízott, megvalósítsa. Bensőjében kételyek és félelmek voltak, de szerette volna Isten akaratát beteljesíteni.

Félelmei valóban beigazolódtak, a párizsi alakuló közösség helyzete lehangoló: szerzetesi életre alkalmatlan személyek, ellentmondásos tanácsok, pénzsükséglet, tapasztalt kísérő, és megfelelő lelkiesség hiánya. Mindennek ellenére azonban olyan meggyőzően beszélt a párizsi érsekkel, hogy megnyerte annak támogatását és engedélyét is az új rend alapításához.

A fiatal Eugenie-nek a Gondviselésbe vetett bizalma végtelen volt. A viszontagságok közepette sem veszítette el bátorságát. Az alakuló közösség helyzete lassan javult: növekedett a szerzetesi életre alkalmas személyek száma, sikerült egy megfelelő házat venniük, anyagi támogatókra is szert tettek és ami a legfontosabb – a szentignáci lelkeségben biztos alapokra találtak. Basuiou jezsuita atya által, aki egyben a nővérek lelki kísérelője, megkapták a jezsuita rend szabályzatát. Eugenie - aki közben a „**Gondviselésről nevezett Mária**” nevet kapta - ezt a rend karizmájának megfelelően átdolgozta.

P. Bausiau atyánál szigorú iskolára lelt. Gondviselésről nevezett Mária, aki megszokta, hogy egyedül Istennel hozza döntéseit, most megismerhette a jezsuita engedelmisséget. Az atya megtiltotta neki, hogy kifelé irányuló apostoli szolgálatot (szegények házi beteg ápolása) végezzen. Ehelyett a nővérek lelki formálásában kellett tevékenykednie. „*Atya, Ön megtör engem, elveszi a lendületesemet*”.... de követette utasításait. Naplójában olvashatjuk: *Beláttam, hogy teljesen az isteni kegyelemtől kell függenem.*

A jezsuita atya egy igazi támasz lett a kolostori élet szervezésében és a **Nantes-i alapításban** is. Azonban amikor Basuiou atya Kínába távozott, Eugenie nagyon kiszolgáltatottan és elhagyatottan érezte magát. Tanácstalanság jellemezte az ezt követő időszakot, amelyben a felelősséget neki, egyedül kellett hordoznia. Ez egy titokzatos betegséghez vezetett, amelyből sohasem épült fel teljesen és melyből később fájdalmas rákbetegsége is származott. Naplójában írta: *Szomorúságom olyan mély, mint a tenger. De azt is: Bátran készülök a noviciátus meglátogatására. Előadást tartok; mesélek a rend történetéről, mely a noviciátat megérinti és lelkesíti.*

Később új reményre találtak Olivaint jezsuita atya személyében, aki a nővérek lelki kísérelője lett és aki Eugenie-t nagyobb belső szabadságra, bizalomra és függetlenségre vezetete. Úgy tudta elmagyarázni a dolgokat, hogy Eugenie a szenvedésben értelmet találjon, és ezáltal még közelebb kerüljön Istenhez, teljesen az Ő kezeibe helyezve magát: *Oh, Isten szent szeretete, mikor lehetek teljesen a tiéd?*

Azonban Basuiou atya szigorú vezetése is gyümölcsöt hozott: egy szentignáci megkülönböztetési folyamat után, Gondviselésről nevezett Mária nővéreivel együtt, pozitívan válszoltak arra a felkérésre, hogy **Kínában alapítsanak**. A válasz fájdalmas volt, de az Alapítónő hű maradt gondolatához:

„**elmenni a Tisztító tűz mélytől, a Föld végső határáig**”, hogy segítsenek az evilág és a túlvilág szenvedő lelkeinek, teremtettségük céljának elérésében.

Kevéssel halála előtt egy kínai lány ezt írta neki:

**Szereted Isten tűzét
és lángra lobbantod azt másokban is.**

Sigrid Spannagel sa